

va upravičeno karakterizira tako stališče kot, zdajle ne vem pravi izraz, mislim, da je rekla nezaslišano brezobzirnost. Mislim, da bi uporabil še hujši izraz za tako stališče. Kajti nekaj takega nikdar rekel nisem. Gospo Puhar pa opozarjam na sledeče. Prvo, 1953 jaz nisem bil šef jugoslovanske misije pri Organizaciji ZN, niti prej niti kasneje. Bil je ambasador Leo Matetz. Mene ta čast, da bil ambasador Jugoslavije nikdar ni doletela in bi me zaradi tega zanimalo, kakšen je vir, iz katerega je gospa Puharjeva črpala. Slične agitacije bi lahko gospa Puharjeva našla v času 2. svetovne vojne v Slovenskem domu, kjer so med drugim pisali celo, da sem jaz otroke klal po Blokah ali pa v Politiki, ki je objavljala rubriko Odmevi in pogledi, kjer so uporabljali cele strani obrekovanja na moj račun in bi to prav tako lahko v taki obliki prav prišlo. Drugo, 1953. leta, to se pravi pred pol stoletja, nisem srečal niti enega ameriškega kongresnika. Niti nisem niti enemu ameriškemu kongresniku dajal kakršnihkoli izjav. Zaradi tega bi me seveda zanimalo, katera so imena teh ameriških kongresnikov, ki so take izjave od mene slišali. Tretje, ta izjava je tako koherentna, da če bi jaz nekaj takega 1953. leta, in to je vrhunec makartizma v Ameriki in vrhunec borbe z komformbirojem v Jugoslaviji, če bi jaz takrat 1953. leta to rekel, bi končal na Golem otoku in me danes

tukaj ne bi videli. S tem v zvezi gospa Puharjeva in svečani zbor pa opozarjam na sledeče: kako si lahko predstavljamo, da bo razprava o vrednotah v prihodnosti Slovenije med nami potekala v strpnem in konstruktivnem duhu, če jo pa začenjamo z moralno diskvalifikacijo enega od udeležencev, ki ste ga vi, gospod predsednik, povabili na to srečanje. Hvala lepa.«

Dr. Janez Drnovšek: »Hvala lepa. Sicer niso mišljene replike proti ampak ali želite zdaj ali pozneje?«

Alenka Puhar: »Lepo prosim, če lahko zelo na kratko povem.«

Dr. Janez Drnovšek: »Ja.«

Alenka Puhar: »Opravičujem se g. Janezu Stanovniku, ker sem napisala, da je bil šef misije. Vir, na katerega se sklicujem oziroma ga citiram, pravi, da je bil counsellor ali svetnik, oprostite prosim. Publikacija, iz katere sem vzela ta citat, se imenuje *The real truth about comunist in Jugoslavia as recognised by Mr. Janez Stanovnik in trije Američani*, ki so intervjuvali gospoda Stanovnika, so bili James Edwin Beverige, Joseph Martin Proctor in Richard Douglas Godman. Ta publikacija, ki ima 60, 70 strani,

je izšla leta 1953 v Ameriki in trdi, da so trije gospodje intervjuvali counsellor of The Jugoslav mission Janez Stanovnik. To je izredno dolg pogovor, v katerem očitno Janez Stanovnik pripoveduje o celi vrsti stvari, o katerih je bil vprašan, o ekonomiji, o politični ureditvi, o naravi režima, tudi o povojnih pobojih in tako dalje. Oprostite, zbiram pa najrazličnejše publikacije, najrazličnejše citate, marsikaj me zanima in hvala Bogu, zadnjih dvanajst let imam toliko svobode, da tudi ameriške publikacije, ki prej niso bile dovoljene.«

Dr. Janez Stanovnik: »Hvala lepa gospod predsednik. To je replika gospe Puharjevi. Iz navedbe je popolnoma jasno, da je šlo za svetnika jugoslovanske ambasade in zaradi tega obstaja vprašanje, zakaj me je promovirala v šefa delegacije. Drugo je očitvidno, da je šlo za tri osebe, za katere, po svojem spominu pol stoletja nazaj lahko povem, da so to bili trije mladi študentje, nekongresniki, mladi študentje, ki so bili pa provokatorji makardijevega komiteta. Jaz sem o tem razgovoru, ko so prišli v stalno misijo, svojega ambasadorja takoj obvestil in zaradi tega, ker se je cel razgovor začel v provokativnem smislu jaz o tej stvari nikdar nisem bil, niti pod jugoslovansko policijsko preiskavo. Kar je bilo drugače normalno, da bi bil. Hvala lepa.«